

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobkyne **V. L.**, bytom A., zastúpenou **JUDr. T. S.**, *advokátom so sídlom N.*, proti žalovanému **Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Trnave**, Krajský dopravný inšpektorát, Trnava, o preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného a o odvolaní sa žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 14S/31/2009-43 zo dňa 29. apríla 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 14S/31/2009-43 zo dňa 29. apríla 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. p. KRP-350/DI-ODV-2008 zo dňa 15. januára 2009 a vec

vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaného č. p. KRP-350/DI-ODV-2008 zo dňa 15. januára 2009 bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave ČTS-P:ORP-1987/DI-SK-2008 zo dňa 24. októbra 2008, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou za spáchanie priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. 1 v tom čase platného zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) a bola jej uložená pokuta vo výške 4.000,- Sk. Podľa odôvodnenia rozsudku krajského súdu, č. k. 14S/31/2009-43 prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný, nepostupovali pri vykonávaní dôkazov podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), pretože považovali za vierohodnejšie vyjadrenie účastníčky nehody M. a nijakým spôsobom sa nevysporiadali s tvrdeniami žalobkyne.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku ďalej uviedol, že vzhľadom na všeobecnú vedomosť o dopravnej situácii v pracovných dňoch v ranných hodinách v Trnave sa mu nejaví vierohodné tvrdenie vodičky M. o tom, že išla (v pravom jazdnom pruhu?) rýchlou 20-30 km/hod. so zaradeným prevodovým stupňom 2, pred ňou išlo vozidlo, ktoré prešlo križovatku a až po tom išla ona a zbadala vozidlo prichádzajúce z vedľajšej cesty, ktorému sa jej už nepodarilo vyhnúť. Toto tvrdenie sa mu nejaví logické ani s ohľadom na polohu vozidiel po nehode zakreslenú v plánu miesta nehody obsiahnutého v administratívnom spise. Podľa názoru krajského súdu, na dvojprúdovej ceste je povinnosť vodiča jazdiť vpravo, obchádzanie kolóny, resp. dopravnej zápchy vodičkou M. (čo sa krajskému súdu javí, ako pravdepodobnejšie) nie je možné považovať za korektný postup v zmysle § 13 v tom čase platného zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z. z.“) a nie je spravodlivo možné od účastníčky cestnej premávky žijúcej t. č. v R. očakávať, že pri odbočovaní vľavo z vedľajšej cesty bude predpokladať, že by mohlo dôjsť k zrážke s automobilom iného vodiča jazdiacim z jej ľavej strany v protismernom jazdnom pruhu tohto vodiča. Uviedol, že je na zváženie, aký je podiel oboch účastníčok na zavinení dopravnej nehody, aj s prihliadnutím na tvrdené a zatiaľ riadne nezistené rýchlosti vozidiel v čase zrážky a polohu vozidiel po nehode.

S poukázaním na vyššie uvedené, že v správnom konaní nebolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného, pretože zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.

Rozhodnutie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil ustanovením § 250k ods. 1 OSP vychádzajúc z toho, že žalobkyňa mala v konaní úspech.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie majúc za to, že spáchanie priestupku žalobcom bolo v priebehu objasňovania skutku a konania pred správnym orgánom náležite zistené a žalobkyni preukázané.

Ku chybe, ku ktorej došlo v písomnom vyhotovení tohto rozhodnutia, keď v druhom odseku prvej strany malo byť uvedené „...ČTS-P:-ORP-1987/DI-SK2008 zo dňa 24.10.2008...“ miesto nesprávne citovaného rozhodnutia „...ČTS-P:ORP-1845/DI-SK-2008 zo dňa 08.10.2008...“, žalovaný uviedol, že táto skutočnosť nie je postačujúcim dôvodom na zrušenie rozhodnutia, nakoľko chyby v písaní v počtoch a iné zrejme nezrovnalosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia správny orgán kedykoľvek, aj bez návrhu opravi a upovedomí o tom účastníkov konania, čo v danom prípade právny zástupca upovedomený bol. Podľa žalovaného takáto chyba v písomnom vyhotovení nemá vplyv na vydanie rozhodnutia v merite veci.

Ku skutočnosti, že žalobkyňa V. L. odbočovala vľavo na základe pokynu vodiča stojaceho v dopravnej zápche, ktorú zdôraznil krajský súd, žalovaný poukázal na v tom čase platný zákon č. 315/1996 Z. z., kde § 19 ods. 1 pojednáva, že vodič, ktorý prichádza na križovatku po ceste označenej dopravnou značkou ako vedľajšia cesta, je povinný dať prednosť v jazde vozidlám prichádzajúcim po ceste označenej ako hlavná cesta. Z citovaného paragrafu vyplýva, že vodička V. L., ktorá prichádzala do križovatky po ceste označenej dopravnou značkou ako vedľajšia cesta, bola povinná dať prednosť v jazde vozidlám prichádzajúcim po ceste označenej dopravnou značkou ako hlavná cesta. Dať prednosť v jazde znamená, povinnosť vodiča počínať si tak, aby vodič, ktorý má prednosť v jazde, nemusel náhle zmeniť smer alebo rýchlosť jazdy. Túto povinnosť vodička V. L. opomenula, následkom čoho došlo k stretu oboch vozidiel.

Podľa žalovaného zákon č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov nepojednáva o tom, že ak vodič, ktorý zastavil pred križovatkou, hoci bol na hlavnej ceste a dával vodičovi nachádzajúcemu sa na vedľajšej ceste pokyn na odbočovanie doľava, môže tento úkon odbočovania vľavo vykonať bez toho, aby dal

prednosť ostatným vozidlám idúcim po ceste označenej ako hlavná cesta a náležite sa nepresvedčil, či tento úkon môže vykonať. Sama vodička V. L. vo svojom odvolaní doručenom na Okresný dopravný inšpektorát Trnava dňa 10. novembra 2008, okrem iného uviedla, že na pokyn vodiča, aby išla, nakoľko chcela odbočovať doľava, pozrela sa, či má pred sebou voľnú cestu zistila, že sprava v protiahlom jazdnom pruhu, jej nejde žiadne vozidlo, vošla na hlavnú cestu s tým, že ide odbočovať doľava. Už zo samotného jej vyjadrenia vyplýva, že pri odbočovaní z vedľajšej cesty sa vodička L. nepozrela doľava, či tento úkon môže vykonať.

K pochybnostiam, kde krajskému súdu tvrdenia vodičky M. ohľadom jazdy v pravom jazdnom pruhu, rýchlosť 20-30 km/hod., ako aj k polohe vozidiel po nehode, ktoré sa mu javia ako nevierohodné a nelogické, žalovaný poznamenal, že tvrdenia účastníčok konania vzájomne porovnával a porovnával aj ich vzájomnú súvislosť.

Z výpovedí obidvoch účastníčok má žalovaný jednoznačne za to, že prvotnou príčinou dopravnej nehody, bolo nesprávne počínanie vodičky L., nakoľko vošla do križovatky z vedľajšej cesty na hlavnú cestu a nedala prednosť v jazde vozidlám idúcim po ceste označenej ako hlavná cesta.

Ďalej žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že ak by bolo pravdou tvrdenie vodičky L., že vošla do križovatky z vedľajšej cesty na hlavnú na pokyn vodiča z ľavej strany vojsením do križovatky a pred začatím úkonu odbočovania doľava, sa mala presvedčiť, či z ľavej strany po hlavnej ceste jej nejde žiadne motorové vozidlo. Toto však neučinila, čo sama aj uviedla, že sa pozrela len doprava. Aj keby vodička M. obchádzala tri či štyri motorové vozidlá, vodička L. bola povinná zo zákona, dať prednosť v jazde vozidlám idúcim po ceste označenej ako hlavná cesta, čo v danom prípade, by vodička M. nikoho neohrozila ani neobmedzila.

Odvolávať sa na rýchlosť vodičky M., nepovažuje žalovaný za podstatnú vec pri posúdení dopravnej nehody, nakoľko prvotná príčina vzniku dopravnej nehody, bolo nerešpektovanie dopravného značenia, dať prednosť v jazde vozidlám idúcim po ceste označenej ako hlavná cesta. Už so samotného vyjadrenia vodičky L. vyplýva, že k dopravnej nehode došlo v čase rannej dopravnej špičky, kde je otázna rýchlosť, ktorú odhadovala na cca 70 km/hod.. Aj keby vodička nedodržala ustanovenú rýchlosť zo zákona, dopustila by sa priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, nedodržaním povolenej rýchlosti, avšak zavinenie dopravnej nehody je zo strany vodičky L..

Z dôvodu jednoznačného preukázania zavinenia dopravnej nehody vodičkou L., ako aj z dôvodu šetrenia finančných prostriedkov štátneho rozpočtu, žalovaný ani Okresný dopravný inšpektorát nepokladal za potrebné ustanoviť znalca odboru doprava cestná o vypracovanie znaleckého posudku, prípadne odborného vyjadrenia. Podľa žalovaného spisový materiál obsahoval potrebné náležitosti pre vydanie rozhodnutia. Z fotodokumentácie dopravnej nehody, hlavne zo záberu č. 2 a 5 možno konštatovať, že vodička L. so svojim vozidlom, nebola celým svojim vozidlom v protismernom ľavom pruhu (foto č. 5), ako aj šikmé postavenie vozidla vodičky M. tesne z deliacim pruhom vozovky. Žalovaný uviedol, že ak by vodička M. viedla svoje motorové vozidlo v protismernom pruhu a došlo by k nárazu v tomto pruhu, potom by konečná poloha vozidiel musela byť podstatne ďalej smerom ku krajnici vozovky, pretože fotodokumentácia zaznamenala už konečnú polohu vozidiel, nie kde došlo k stretu oboch vozidiel.

Záverom žalovaný poukázal na to, že ak by vodička M. viedla motorové vozidlo v pravom alebo v ľavom jazdnom pruhu, nezbavuje vodičku L. povinnosti, dať prednosť v jazde vozidlám idúcim po ceste označenej ako hlavná cesta.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14S/31/2009-43 zrušil a rozhodnutie Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, č.p.:KRP-350/DI-ODV-2008 zo dňa 15. januára 2009 a rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trnava ČTS-P:ORP-1987/D1-SK-2008 zo dňa 24. októbra 2008 potvrdil, a náhradu trov účastníkom odvolacieho konania nepriznal.

Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila tak, že je toho názoru, že krajský súd ako prvostupňový súd vo veci rozhodol správne. Riadne sa vysporiadal so skutkovým stavom tak, ako bol zistený v rámci správneho konania pred prvostupňovým a druhostupňovým správnym orgánom. Ďalej uviedla, že krajský súd sa vysporiadal s právnym posúdením dopravnej nehody zo strany správnych orgánov I. a II. stupňa, ako aj s jej výhradami voči doteraz ustálenému skutkovému stavu a právnym posúdením veci zo strany správneho orgánu.

K tvrdeniu žalovaného, že „aj keby vodička M. obchádzala tri či štyri vozidlá, vodička L. bola povinná zo zákona dať prednosť v jazde vozidlám idúcim po ceste označenej ako hlavná cesta,“ žalobkyňa uvádza, že táto argumentácia nie je správna,

nakoľko nevystihuje dopravnú situáciu tak, ako sa stala. Vo svojej žalobe pred správnym orgánom zo dňa 23. marca 2009 poukázala na to, že po úroveň križovatky, z ktorej vychádzala na Špačinskú cestu, je Špačinská cesta v Trnave vedená ako jednopruhovú cestu s tým, že vodička, ktorá do mňa narazila pri obíhaní míňala minimálne 3 – 4 vozidlá stojace v jednom jazdnom pruhu, **a to tak, že vošla do protismeru!** Týmto konaním sa vodička M. dostala do protismeru, pričom v protismere nemala čo robiť, pretože ja som bola povinná dať prednosť autám v protismere prichádzajúcim po hlavnej ceste z prava a nemohla som predvídať, že v protismernom pruhu sa budú pohybovať vozidlá z môjho pohľadu smerom zľava doprava. Argument, že sa vodička M. pritom pohybovala po hlavnej ceste s právom prednosti v jazde je absurdný, lebo tým, že sa dostala do protismeru, **hrubo** porušila zák. č. 315/1996 Z. z.. Túto skutočnosť už žalovaný neuvádza a ani sa s touto skutočnosťou nevysporiadal vo svojom odvolaní.

Žalobkyňa argumentáciu, ako aj tvrdenie žalovaného, že odvolávanie sa na rýchlosť M. nepovažuje za podstatnú vec, považuje za spornú v tom, že ak by bola rýchlosť vodičky M. nižšia a napriek tomu by došlo k stretu vozidiel, škody na vozidlách by boli podstatne nižšie a tiež, ak by bola rýchlosť vodičky M. ešte nižšia, tak by vodička M. s najväčšou pravdepodobnosťou zabránila dopravnej nehode. Odhaduje, že by sa tak stalo už pri rýchlosti 30-40 km/hod., pričom si treba uvedomiť, že vodička M. sa v tom čase nachádzala v protismere a jej povinnosťou bolo rýchlosť znižovať a nie zvyšovať, aby minimalizovala následky možnej dopravnej nehody s vozidlom idúcim v protismere.

Žalobkyňa tiež uviedla, že nemôže súhlasiť s tvrdením žalovaného, že z dôvodu šetrenia finančných prostriedkov štátneho rozpočtu Krajský dopravný inšpektorát a ani Okresný dopravný inšpektorát nepokladali za potrebné ustanoviť znalca z odboru cestná doprava o vypracovanie znaleckého posudku, prípadne odborného vyjadrenia. Uviedla, že ani úprimná snaha o šetrenie finančných prostriedkov štátneho rozpočtu zo strany dopravného inšpektorátu nemôže ísť až tak ďaleko, aby zabránila vykonať dokazovanie v potrebnom rozsahu a správne zistiť skutočný stav veci.

Žalobkyňa je presvedčená, že rýchlosť vodičky M. má vplyv na vznik a dôsledky dopravnej nehody, ktoré sú ďalej riešené v podobe konania o náhradu škody.

Uviedla, že sa úplne stotožňuje s rozhodnutím krajského súdu, ako aj s dôvodmi v ňom uvedenými, a preto navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Tiež uviedla, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 OSP).

V zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Ak však správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1 OSP) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať

zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 OSP).

Podľa § 51 zákona o priestupkoch, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní (správny poriadok).

To znamená, že povinnosťou príslušného riaditeľstva Policajného zboru - dopravného inšpektorátu pri rozhodovaní v konaní o priestupkoch je postupovať aj podľa jednotlivých ustanovení správneho poriadku a pri ich aplikácii vychádzať zo základných zásad § 3 správneho poriadku. Správny orgán je viazaný zásadou zákonnosti § 3 ods. 1 správneho poriadku, v intenciách ktorej je povinný v konaní a pri rozhodovaní zachovať procesné predpisy, ako aj predpisy hmotnoprávne. Musí postupovať v konaní tak, aby správny orgán zabezpečoval ochranu práv osôb a súčasne vyžadoval plnenie ich povinností v nadväznosti na ochranu záujmov štátu a spoločnosti. Ide o presadzovanie cieľov hmotnoprávnej úpravy v konkrétnej veci.

Zásadu materiálnej pravdy, ktorá je upravená najmä v ustanovení § 3 ods. 4 správneho poriadku a ďalej konkretizovaná v ďalších ustanoveniach správneho poriadku § 32 a § 46 správneho poriadku, treba aplikovať spolu so zásadou zákonnosti a zásadou voľného hodnotenia dôkazov § 34 ods. 5 správneho poriadku, ktoré sú vlastne jej základom. Táto zásada vyslovuje požiadavku, podľa ktorej správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci, teda subsumuje aj požiadavku zistiť úplný a presný stav veci. Za zistenia skutočného stavu veci treba považovať zistenie všetkých skutočností, ktoré sú podľa príslušného hmotnoprávneho predpisu právne významné.

Povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Z povinnosti správneho orgánu zistiť úplný stav veci tiež vyplýva, že správny orgán nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov § 32 ods. 1 správneho poriadku. Stav veci sa musí zistiť súčasne presne, čo znamená, že musí zodpovedať reálnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu.

Správny orgán je povinný hodnotiť každý dôkaz samostatne a potom všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov musí správny orgán náležite odôvodniť v odôvodnení rozhodnutia § 34 ods. 5 a 47 ods. 3 správneho poriadku.

Zákon č. 372/1990 Zb. v ustanovení § 73 ods. 2 zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku. V porovnaní so všeobecným správnym konaním, ktoré je upravené v správnom poriadku, poskytuje obvinenému z priestupku širšie procesné práva. Predovšetkým zakotvuje zásadu prezumpcie nevinu. Obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi, ani k priznaniu nemôže byť donucovaný. Realizácia zásady prezumpcie nevinu znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech vinníka (**in dubio pro reo**).

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone.

Podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z. z. vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. na ceste sa jazdí vpravo, a ak tomu nebránia osobitné okolnosti, pri pravom okraji vozovky.

Podľa § 13 ods. 1 zákona 315/1996 Z. z. vodič, ktorý pri obchádzaní vozidla, ktoré zastavilo alebo stojí, alebo pri obchádzaní prekážky cestnej premávky alebo chodca vybočuje zo smeru svojej jazdy, nesmie ohroziť ani obmedziť protiídúcich vodičov; nesmie ohroziť ani vodičov jazdiacich za ním, ani iných účastníkov cestnej premávky. Vodič je pri tom povinný dávať znamenie o zmene smeru jazdy.

Podľa § 15 ods. 1 zákona 315/1996 Z. z. vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len takou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

Podľa § 19 ods. 1 zákona 315/1996 Z. z. vodič, ktorý prichádza na križovatku po ceste označenej dopravnou značkou ako vedľajšia cesta, je povinný dať prednosť v jazde vozidlám prichádzajúcim po ceste označenej dopravnou značkou ako hlavná cesta.

Z obsahu súdneho spisu a pripojeného administratívneho spisu odvolací súd v súlade so zistením prvostupňového súdu dospel k záveru, že skutkový stav veci je medzi účastníkmi sporný, že posúdenie konania žalobkyne správnymi orgánmi dáva pochybnosti o tom, že správne orgány rozhodli v súlade so zákonom o priestupkoch a že názor žalobkyne na danú dopravnú situáciu, výsledkom ktorej bola dopravná nehoda, ktorá bola predmetom priestupkového konania, prezentovaný v odvolaní treba považovať za majúci oporu v preukázanom skutkovom stave a v právnych predpisoch.

Obsahom priestupkového spisu vrátane záznamu dopravnej nehody, plániku jej miesta, zápisnice o obhliadke miesta dopravnej nehody a fotodokumentácie nebolo i podľa názoru krajského súdu jednoznačne preukázané porušenie v tom čase platného zákona č. 315/1996 Z. z. zo strany žalobkyne. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a vyššie uvedených zákonných ustanovení a zásad najvyšší súd v súlade s názorom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že námietky žalobkyne týkajúce sa jazdy vodičky M. v protismere jej rýchlosti, ako aj stave vozidiel a polohy vozidiel po nehode majú oporu v preukázanom skutkovom stave a v právnych predpisoch. Samotné tvrdenie vodičky M., že išla 20-30 km/hod. so zaradeným prevodovým stupňom 2 sa javia Najvyššiemu súdu v zhode s krajským súdom ako nelogické vzhľadom na stav jej vozidla po nehode, ktorý sa nachádza v dokumentácii administratívneho spisu.

Obchádzanie spolu so zmenou jazdného pruhu, odbočovaním, predchádzaním, otáčaním, cúvaním, zastavením a státím patrí medzi najčastejšie príklady „ohrozenia“ alebo „obmedzenia“ ostatných účastníkov cestnej premávky.

Preto v zmysle citovaného zákonného ustanovenia okrem všeobecných povinností vodiča mala vodička M. povinnosť neohroziť ani neobmedziť ostatných účastníkov cestnej premávky, osobitne protiídúcich vodičov a vodičov jazdiacich za ňou.

Aj z ustálenej judikatúry (napr. Rt 45/79) možno vyvodit' povinnosť vodiča motorového vozidla, ktorý obchádza pred ním stojace vozidlá, neohroziť a neobmedziť protiídúceho vodiča.

A takto, potom neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že vodička M. jazdila po hlavnej ceste a mala prednosť. Podľa Najvyššieho súdu základnou zásadou na pozemnej komunikácii je, že sa jazdí v pravo, a ak tomu nebránia osobitné okolnosti, pri pravom okraji vozovky. Jazdou v protismere vodička M. hrubo porušila zákon č. 315/1996 Z. z..

Podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku námietky žalobkyne vznesené v žalobe podrobne vyhodnotil a dodatočne právne posúdil a žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti a dôkazy, s ktorými by sa nebol krajský súd vysporiadal.

Takto potom Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, dospel k záveru, že námietky žalovaného vznesené v odvolaní sú neopodstatnené a stotožniac sa s právnym posúdením veci krajským súdom uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

V ďalšom konaní bude úlohou správneho orgánu doplniť dokazovanie v zhora naznačenom smere, osobitne ustanoviť znalca z odboru cestná doprava. Najvyšší súd taktiež dáva do pozornosti ustanovenie § 250ja ods. 4 OSP podľa ktorého, ak bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, potom je správny orgán viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nemohol priznať, nakoľko si ju v zákonom stanovenej lehote nevyčíslila a zo spisu jej trovy odvolacieho konania nevyplývajú (§ 211 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 151 ods. 1 a 2 OSP).

P o u ě n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. februára 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková